

Ashleigh Shackelford

Rasismus naruby aneb kolik z přítomných asi žhavilo smartphone ještě v sále, aby ulehčili břemeni své viny drobným příspěvkem hrdé a krásné (v každé velikosti) núbijské princezně Šekelfordové?

Autor: Mark Point

Je nabíledni, že v postobamovské Americe došlo k osvobození protibělošského zeitgeistu z jeho Pandořiny schránky. Zda byl pod nomenklaturou **multikulturalismu** a rozmanitosti skrytý od prvopočátku, musejí rozsoudit historikové. Jisté je však to, že když osobnosti mediálního mainstreamu jako **Don Lemon** nebo zaměstnanci *New York Times* jako **Sarah Jeongová** beztrestně dští učebnicové příklady protibělošského rasismu, neprojde to bez povšimnutí. **Overtonovo okno** se posouvá a pod kotel je přiloženo další polínko. Na bělochy se útočí i v Kanadě, Austrálii a Evropě.

Následkem bezprecedentně masivní imigrace i fatalistických experimentů progresivců tak dnes už nenajdeme zemi, která by nezažívala růst protibělošských kulturních trendů. Nemělo to tak být: slabost, přesun bohatství, přednostní zacházení, otevřené hranice a úslužnost měly vyvolat hřejivé pocity, rovné výsledky a obecnou slepotu k rase.

Pokud nedojde ke změně této trajektorie, nebudou to starší konzervativci, kdo bude muset čelit nepříjemné a bezpříkladné budoucnosti, ale ti mladší spolu s příštími generacemi. Mileniálové tak oprávněně zpochybňují neproniknutelná společenská pravidla i mocenskou dynamiku zděděnou po **(baby)boomerech** (v evropském kontextu často označovaní jako „osmašedesátníci“ – pozn. DP). Na rozdíl od konzervativců studené války, kteří vyrostli ve společenstvích s vysokou mírou vzájemné důvěry a jednotící hrozbou východního

komunismu, se mileniálové nedobrovolně stali prvními pokusnými králíky v experimentu „slepoty k rase“, jemuž je předcházející generace podrobily.

Do konce poslední dekády minulého století tak prošel celý soubor křesťanské morálky i občanských zodpovědností ve veřejném prostoru sekularizací a zhuštěním do jediné morální maximy. Generaci mileniálů už od malička vtloukali do hlav, že nejvyšším morálním dobrem je být plně k dispozici sebeúctě nebělochů. V dřívějších dobách byli dospívající vedeni k tomu vyniknout svou odvahou, skromností, galantností, srdatostí nebo zbožností, pro mileniály je však nahradily zdatnost a ochota orientovat se v neustále se měnícím minovém poli toho, kdy a jak ochránit sebeúctu nebělochů, na níž tolik záleží.

Nevysloveným předpokladem experimentu bylo jakési plánované strategické snižování stavů bělochů a obecněji vzato také toho, co bychom označili za „bělošskou kulturu“. S nástupem nového milénia se běloši skutečně vzdali svého dědictví do té míry, že noví opatrovníci tradice vědeckého bádání, Shakespeara nebo Bacha už se s větší pravděpodobností rekrutovali z řad Orientálců než bělochů. Slepotu k rase byla vždy hned za dalším rohem a tavicí kotlík měl skutečně začít tavit, jakmile běloši odstrčí své děti od hrudi dostatečně daleko, aby vzniknuvší mezerou mohly projít děti jiných lidí. Není tak žádným překvapením, že se z bělochů – povzbuzovaných k tomu vzdát se tradice a místo toho se plně oddat sebepokořování – etablovala celá třída lidí ztracených v pustině, připravená o svou minulost i budoucnost.

Zatímco konzervativci strávili uplynulých třicet let usilovným budováním celé kultury kolem antiteze socialismu, levice do ní ve svém trojském koni pilně vnášela nákazu úplně jiného druhu. Mnozí konzervativci snad někde v hloubi duše předvídali neodvratné otevření protibělošských stavidel, ale zbabělost jim zabránila v tom otevřeně vystoupit. Nevěříte? Horování proti socialismu vaši pozici ve společnosti Google nijak neohrozí, ale **upozorněte na toxické metody protibělošské aplikace „rozmanitosti“**, a okamžitě se stanete nedotknutelným. Při nástupu Obamy do úřadu se poklapy nesnášenlivosti otevřely naplno a společnost se tak vydala otevřeně protibělošským směrem.

Kam nás tedy tři desetiletí horečnatého usmiřování a učení vlastních synů a dcer, aby upozadili své zájmy, dovedla? Ke **strhávání soch, nahodilým rasovým útokům**, na přání menšin **segregovaným oslavám ukončení studia**, implicitnímu tomuhle, privilegovanému tamtomu, vyhazování lidí ze zaměstnání za ideozločiny, vyšším daním pro chudé rodiny na podporu rasově motivovaných přesunů prostředků, **rasově uvědomělým komiksovým superhrdinům**, zhyzdění hrdinů skutečných graffiti, omezování svobody slova, zpochybňování národní hymny a nikdy nekončícímu přílivu milionů nových a nových imigrantů, kteří dále ztěžují už tak dost komplikovanou situaci.

Američané všech odstínů pleti se shodují, že rasové vztahy během byly posledních deseti let horší než v předcházejících desetiletích.

Ano, je hezké, že babyboomeři v džínách s vysokým pasem byli tak pohotově připravení

chránit své úspory před nehynoucím přízrakem hospodářství sovětského stříhu. Odpor proti socializovanému zdravotnictví nebo limitům na velikost zásobníků asi není úplně od věci. Alespoň kvůli svým vnoučatům by však možná měli něco podniknout i proti silám, které chtějí bělochy pokořit a poprvé za dva tisíce let trvale odpojit s nimi spojenou kulturu.

Není snad nad slunce jasnější, že se na Západě i mimo něj každé skupině s výjimkou bělochů dostává všech možných pobídek, aby se energicky postavila za své dědictví? Nechte si svého Hayeka, Solženicyna a von Misese, jen nahradte slovo „třída“ „rasou“ a pochopíte, jak se tato hra hraje. Vnějšíková úprava je sice marxistická, motor ovšem rasový.

Program „diverzity“ tak sám odhalil svou pravou tvář. Doufejme, že příliš brzy. Diverzita není žádná transcendentní ctnost, ale politický program s jediným standardem: „méně bělochů“. Žádný bojovník za diverzitu nevyčítá Číně, že je příliš čínská, Súdán příliš černý a Detroit nedostatečně bílý. „Neběloch“ (*person of color*) je nejnovějším výtvozem **newspeaku**, cynicky vytvořeným s cílem izolovat bělochy. Tato kulturní síla dosáhla kritického množství, takže se jí nelze než postavit tváří tvář.

Od Japonců nebo Číňanů nečekejme nic jiného než užaslé pohledy a pozorné pořizování poznámek při pohledu na to, jak rádobykovbojové rozhořčeně ječí „**jedině z mejch vychladlejš pracek!**“, zatímco jejich vnoučata se mohou „těšit“ z vyhlídek na život ve velice nebezpečném světě, protože jejich dědovi příliš šlo o právo na **náhradní pažbu** a strach z návratu Fidela Castra, než aby se účinně postavil kácení soch svých předků a vykořenění vlastních dědiců.

Kdyby konzervativci vzdorovali protibělošskému rasismu s alespoň polovičním zápalem, jaký projevují v otázce vlastnictví zbraní, stála by zeď na jižní hranici už před 30 lety a pan „**je to v naší DNA**“ Obama by nikdy nebyl zvolený do žádné zodpovědnější funkce než kmenový náčelník kdoví kde.

Žádnou pomoc pak nečekejme ani od zazobaných levičáků. Sice se jim dostane, co jim přísluší, ale spouště z nich děti a vnoučata beztak nahradili psi a drahé kurzy surfování. Dokonce i ti, kterým ve hře života skutečně o něco jde, zůstávají doposud až příliš dobře izolováni bohatstvím, časem i prostorem na to, aby se namáhali počítat cokoliv jiného než pěkný zisk, nabytý podporou protibělošského proudu. **Nezapomínejme, že za stávajících pravidel hry se bělochům, kteří demonizují ostatní bělochy, otevírá skvělá možnost získat nad nimi jak moc, tak pocit morální nadřazenosti.**

Praštný feminismus vaší dcery, oslava stále znepokojivějších sexuálních úchylek, neodbytné sny o ekonomickém kolektivismu i kristofobie – to všechno jsou střety, které je třeba podstoupit. Amerika jako celek se však stává nebezpečně protibělošskou v dějinném okamžiku, kdy se společnosti s tradiční bělošskou většinou rychle stávají společnostmi s bělošskými menšinami.

Hlavní příčinou Trumpovy popularity tak není to, že „nenávidí snědé lidi“, jak doufá levice, ani to, že byl nějakou reaganovskou záštitou volného trhu. Ne, Trump vidí, co čeká naše

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

potomky, pokud nezměníme směřování společnosti. Proč to odmítáte vidět i vy?

Esej Marka Pointa **Racism on the Rise** vyšla na webu American Thinker 6. listopadu 2018.